

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ærumnæ D. N. Jesu Christi

Thomé <de Jesus>

Monachii, 1676

Exercitium de fatigatione Domini in suis itineribus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45834)

longum, vel non reddunt operæ pretium, habentque semper adjuncta tœdia & miserias, quæ fatigant, cogitationes malæ implicant, ac vitam non bene consumunt. Sed qui in omnibus præcipuè quærit vitam æternam, quietè comedit, dormit, & agit sine fatigatione: quia in jactura temporalium locupletatur patientiâ & laude divinâ; in prosperitate verò majorem habet occasionem meritum in cælo.

IX. Cùm desiderium cæli magnum est, quælibet exigua res terræ sufficit ad necessitatem explendam: sed cùm illud est exiguum, nulla res terræ sufficit. Apparuit hoc in divite epulone qui, cùm abundaret opibus, tam parcus erat, ut neque micam panis daret Lazaro: at ubi in inferno constitutus Lazarum vidit in sinu Abrahæ, nescivit è tantis bonis cælestibus plus petere pro refrigerio animæ suæ, quàm guttam aquæ stillantis à digito Lazari. Quia ergo Christus Dominus noster pro refocillatione famis suæ, ac refrigerio fatigationis, sudoris & laborum suorum, habuit, quærere salutem nostram, remedium afferre nostris necessitatibus, & locupletare nostram pauperiem: par est, ut noster cibus sit, eî satisfacere, servire, placere, & non perire.

EXERCITIUM

De Fatigatione Domini in suis Itineribus.

I.

Omnipotens fortitudo, divina & invictissima virtus debiliū & peccatorum, DĒUS meus, Dominus meus, ac tota mea felicitas! quid me fieret, si aspiceres mea peccata pro meritis, & non oculis misericordiæ tuæ? quàm pridem me abjecisses à te? quoties periissem, si attenderes mea mala ad pœnam, & non ad veniam? Sique me permisisses incedere, ut merebar, quoties te offendissem, & dignus fuissem reprobari à te? sed quia me respexisti cum misericordia, per ipsam vivo: quia me sustentasti tuâ potentia, ideo non sapius perii, neque sum defixus in centro malorum meorum: & quia tuis meritis supplevisti justitiam, quâ carebam, ideo non reprobasti me hæctenus, sed mihi dedisti spem veniæ, & piè me vocas ad communionem bonorum tuorum. Tam

Ff

mife-

miserabilem peccatorem, bone JE S U, vis habere in tua familia? quomodo non timebit tanta foeditas mea huic puritati conjungi? quomodo mea miseria, vilitas mea audebit oculos conjicere in hanc Majestatem divinam? quæ communicatio tantæ egestati erit cum tanta abundantia? peccatori tam obſito plagis, cum ſuperſubſtantiali divinitate ac ſalute? tenebris meis cum hac luce tam clara & ſuavi? Ego ſum ille, quem tu vides; & tu es ipſe, quem nôſti, tam altus, ut à te ſolo poſſis plenè cognofci.

II. O bone JE S U, ô Deus cordis mei! qui propterea, quòd talis ſis, & me propter te feceris, non vis me abjicere, ſed te ipſo illuminare tenebras meas, curare vulnera mea, recreare languorem meum, expiare culpas meas, condonare meas offenſas, erudire meas ignorantias, reſuscitare mortem meam, ditare meam inopiam: tu ſcis, quàm ego ſim miſerabilis abſque te, & quomodo poſſim in hac mea miſeria fieri templum & habitatio tua; idèoque cupis me ſeparare à me ipſo, ac tibi unire. Si ergo id mihi tam convenit, ac tu tantopere deſideras, tuo guſtu, meo commodo; *Homo fugit Deum ſe quarentem.* quid me detinet vel unico momento ſejunctum à te? Ego, qui altà voce invocare te debeo, ſto mutus; actu me rogas: ego, qui ſemper debeo pulſare fores tuas, occupor aliis cogitationibus; & tu me urges: ego, qui ſemper obedire tibi debeo, ſurdus ſum ad tua præcepta; & tu me continuo provocas. Quomodo fit hoc, bone JE S U, ut reus recuſet, & offenſus roget veniam; creatura fugiat, & eam inſequatur Creator; infirmus nolit ſanari, & medicus divinus omni ſtudio velit eum ſanare; percuſſus amet vulnera, & tu, Deus meus, illa ſentias, movearique compaſſione? O Deus animæ meæ, hic vides me, qui amo meam perditionem: videam & ego te, qui ſolus, ut amantiſſimus Pater ac Dominus procuras mihi remedium.

III. O ſi ego tantùm ſentirem mala mea, quantum ea tu ſentis! ô ſi tam illa horrerem, quàm tu! ô ſi tam curarem ab eis exire, quàm tu me cupis educere! ô ſi tantùm laborarem pro meo bono, quantum laboras tu pro eo mihi obtinendo! Tu, bone JE S U, qui nôſti gravitatem peccatorum meorum, ac damni provenientis ex illis, bonique, quod perdo per ea; & jam diu antè, quàm naſcerer, vidifti, quàm parùm curaturus id eſſem; compaſſus mihi fuiſti neque,

neque pepercisti ulli labori in quærendo mihi remedio necessario: apparuisti lux divina, populo, qui sedebat in regione umbræ mortis; & ut bonus Pastor, quæsisisti oves errantes per saxa, per montes & valles, per vicus ac civitates, nudis pedibus, sudando, fatigando, frangendo tuum sacratissimum corpus. Nec fuit, ut vim ei faceres tu sponte currenti, sed operibus violenti amoris provocabas omnium corda ad te amandum, quærendum, & recipiendos tuos favores. Omnes implebas doctrinâ cælesti, operibus admirandis, tolerantia, humanitate, ac suavitate longè admirabiliore. O quantas gratias fecisti peccatoribus inter medios labores ac sudores! quantum, Deus meus, debet cor meum istis itineribus, & istis gressibus laboriosis!

IV. Nemo te invitavit in domum suam, quem non adires, dissimulans ejus exiguam fidem, & supplens omnia misericordiâ tuâ, & remunerans largis favoribus. Cùm te non invitabant, ipse studiosè, misericorditer, ac placidè quærebas illos, quos sciebas te indigere. Apud mare quæsisisti piscatores, ut ascisceres eos in discipulos: occurristi viduæ mœrenti, ut filium ejus resuscitares in Naim: accessisti piscinam Probaticam, ut sanares paralyticum tot annis derelictum ab omnibus: venisti Tyrum ac Sidonem, ut invenires mulierem Chananæam: intrâsti domum Pharisæi, ut sanctificares peccatricem: subiisti domicilium Petri, ut focrum ejus juvares: ingressus es viam, in qua seiebas Zachæum occursum cupidum tui videndi, ut eum benignis oculis respiciens, salutem afferres ipsi ac domui ejus: adiisti domos peccatorum, ut manducares cum illis, eos divina doceres: sole ardente fellus ac sudans quæsisisti Samaritanam, ut eam aquâ vitæ cælestis potares; sæpius occurristi cæcis, ut eos illuminares; infessis à dæmone, ut liberares; leprosis, ut mundares; mœstis, ut recreares; errantibus, ut reduceres in viam; obduratis, ut emollires; oblitis bonorum animæ suæ, ut illis offerres. Nullum passum fecisti, nisi largiendæ gratiæ causâ. Si quando cadebas, vel offendebas sacratissimos pedes tuos ad saxa, aut præ fatigatione non poteras progredi, & cogebaris obvio loco sedere; quando item ventis pluvisque grave habebas iter, cogitatio errantium ovicularum te

Quanto
studio nos
Iesus qua-
siverit.

animabat; periculum, in quo versabantur, non te sinebat quiescere; necessitas earum te urgebat ad festinandum. Ideo summo mane surgebas, ideo noctes tibi longæ videbantur, dies autem perbreves; & ut omnibus adesses in tempore, multiplicabatur tibi fatigatio, quia cura & amor tui cordis non te sinebat uno loco consistere. Et quamvis undique confluerent ad te quærendum, per campos & montes, tu tamen usitatâ misericordiâ satisfaciebas omnibus, neque intermittebas ire ad varia loca, ut quæreres vel salutis incurios, vel impeditos, quod minus venirent ad te. Non sustinebas, ut ullus te desideraret, quem non juvares tuâ præsentia; & eos, qui extra viam erant, tui cognitione carentes, vocabas.

*Iesus mei
causâ sus-
cepit omnes
labores.*

V. Ah Pastor bone ac pie, aperi mihi oculos, ut videam & agnoscam, me esse ovem illam perditam, quam ita ferventer quæsisisti his itineribus & laboribus. Me vocabant illæ voces, me invitabant illæ miserationes, me instruebant illæ doctrinæ, me animabant illa solatia peccatorum, me curabant illa miracula, me recreabant illi sudores, me respiciebant illi oculi, qui convertebant peccatores. Illic tuum corpus erat, sed cogitatio mecum, paupere peccatore: illic bona faciebas hominibus, at me pauperem vocabas ad percipiendum fructum illorum. Quid dabo tibi, Domine, pro tantis favoribus? O bone Jesu! quia tanta fatigatione ac sudore me quæsisisti, fac, ne tantus labor, tanta cura sit frustra. Ego non sum minus miser, quàm ullus eorum; neque tu minus es Reparator, Pastor ac Redemptor mei, quàm illorum. Da igitur mihi quoque locum in mensa peccatoris Matthæi, vel aditum in domum Zachæi, vel ad pedes tuos, ut lavem eos lacrimis cum Magdalena; vel micam unam de pane tuo divino, ut vescar illis cum catellis, ut Chananæa; vel pauxillum aquæ tuæ dulcis, ut eo illuminer ad mei tuique cognitionem & amorem, cum Samaritana. Quod si nihil horum promereor, audi bone Pastor, vocem hujus ovis immundæ clamantis ad te, & dic ei tantum unum verbum, & ipse mundabitur. Tu, Domine, dixisti, te, quamvis missus sis ad oves, quæ perierunt domûs Israël, nihilominus habere adhuc alias oves, quas ab Oriente & Occidente debeas adducere, ut non pereant. Ego, Jesu bone, sum una de illis: tu nôsti bene meam miseriam,

vides

vides mea vulnera, ut sim laniatus à lupis infernalibus, & à meis peccatis. Ergo reporta me, Domine, ad tuum ovile, age me in tua vestigia, ut pascar tuis herbis cælestibus.

VI O Pater cælestis, ô Clementissime Rex ac Domine! qui ^{lesus ideo} me vides, & non videris à me, fac, ut videam te, sicut tu me vides; ^{iam: pere} & me noverim, sicut tu me nôsti. Quid est hoc, Lux divina, quod ^{nos quærit,} in me vides? & quid est hoc, bone Iesu, quòd ego in te non vide- ^{quia novit} am utrumque, & oderim me, desiderem te. Tu, Domine, vides ^{malano-} meam internam inopiam, & quàm longè absim à te; ideo tanto ^{stra.} labore me quæris: quàm cæcus sim in tui cognitione; ideo progre- deris, ac tot circuitus facis, ut me in hac regione mortis illumines. O quantas causas habeo sperandi, quòd me sis recepturus, cum te associes peccatoribus! O Domine, si descenderes ad id, quod in me vides, quòdque ego neque cognoscere, neque confiteri sat possum! Tu id vides, ac suffers, ac valde compateris meæ miseriæ. Et super hæc omnia vides bona, quæ in te sunt, quæque possunt me juvare, ego verò ea non video. Non, inquam, video Patrem, Amicum, Pastorem, Cibum, Ducem, Sodalem, Opulentiam ac Beatitudinem meam. Non video amorem, quo me sustines, nisi per similitudines: non vim operum tuorum, nisi per conjecturas; non tua suavissima bona, nisi per guttas & micas. Non video incomprehensibile pelagus, quod es tu, quòdque totum est meum. Et licet totum hoc credam, tamen fides mea est frigida; quia deest mihi lux & experientia perfecti amoris; & quasi cæcus non video neque progredior, nisi ad ea, quæ me semper magis occæcant. O lux divina, quæ nuquam extingueris: ô splendor, qui nunquam obtenebraris: ô dies, qui semper es lucidus: ô sol, qui nunquam occumbis! & quare cum quaquaversam tantum effundas luminis, absconderis oculis unius noctuæ, vespertilionis miselli, qui in sole magis cæcutit? quoties illuxisti locis obscuris? illucesce semel & huic animæ meæ, ut te videat, gaudeat, amet.

VII. Ah mi Jesu! in eo, quod vides in me, nihil invenis ^{Oratio, ut} solatii: at ego, si te viderem, & nôssem; quid me teneret, quin te ^{lesus ad nos} amarem, te amplecterer, te possiderem? Eia, Domine, perge in ^{venias,} hac tua pulchritudine, ingredi in hanc animam & regna. A-

peri portam hanc ferream, dirue hunc murum æreum, emolli duritiam hujus cordis, intra in hanc obscuram cavernam, ubi latent tot viperae, ubi tot bruta & terrena desideria stabulantur. Fugiant praesentiam tuam potestates adversae; & tu cum tua ovicula reperta, inter brachia gaudens sana morsus luporum: tonde superfluitates terrenas: da illi spiritum, ut te videat, mi bone Pastor & omne bonum meum! O quando hoc erit? quando te videbo Deus meus, sicut tu me vides? quando te amabo, sicut me amas? quando mea tota cogitatio erit in te, sicut est tua in me? quando te possidebo, sicut me possides? Si tu, Domine, quaeris peccatores propter id, quod in eis invenias; vides, quam simus egeni & inanes: noli fatigari in vanum. At si quaeris eos, ut eis aliquid des; da, da, Salus mea, quidquid vis, & invenies in me, quidquid desideras.

*Cacitas no-
lentium Je-
sum recipere.*

VIII. O mi Domine! quantum interest meae, non recedere a te; quando video homines, mei similes, ita perperos, ut, cum te lucem divinam habeant ob oculos, cum sudore & fatigatione accedentem ad illos, ipsi te nolint recipere, lapidibus fugent, & qui sunt humaniores, te rogent, ut discedas ab eis! O caecitas cordis humani! o temeritas, quae cogitat, te fugato se habituram aliquid melius! Moyses a te illuminatus noluit recedere, nisi promitteres te comitem futurum ac duce. Sed infelix populus, qui tuo commercio usus non erat, fecit sibi vitulum aureum, quem haberet pro duce. Ut adeo, quisquis te novit, timeat esse sine te, vel unico momento: qui vero te non cognoscit, sine te malo suo sit contentus. O Deus animae meae! da mihi cognoscere, quam malum sit esse sine te, ne ad momentum velim separari a te.

*Commuta-
mus Jesum
cum rebus
vilissimis,*

IX. Sed o quoties, bone Jesu! te fugavi ex corde meo, neque acceptavi tuas inspirationes, & renui tuam societatem! quin ergo abscondo faciem meam in tua praesentia, Deus meus, talis cum sim? & quid quaesivi, cum dimisi te? cui obedii, cum non obedii tibi? quid sum lucratus, te fugato? Ah miserere, Domine! non te commutavi cum porcis, ut Genezarenis, sed cum cloaca, sterquilinio & luto desideriorum terrestrium, & cum his, quae tu vides in hoc misero corde. Vertantur, Domine, omnes meae

venae

venæ in fontes lacrimarum, quibus abluam tuos divinos pedes ad obrinendam veniam. Reliqui te, Vita mea! & quam vitam speravi sine te? Abegi te, fidissime amice animæ meæ! & quem alium volui pro te recipere? Occlusi tibi januam, thesaure bonorum omnium! & quid tunc habui te excluso? O salus animæ meæ! ô dulcis Redemptor! quo dolore cordis, qua confusione mei confitebor tibi hanc miseriam? & quomodo satisfaciam tibi pro hac ignominia? Amor animæ meæ! respice prius te ipsum, postea quid ego promerear. Quis tunc te tenebat, ne vocares in me ignem de celo? quis te placabat, ne terra dehiscens me deglutiret? quis intercedebat, ne traderes me in manus inimicorum meorum? at ultra hæc omnia, quis adigebat, ut redires toties, pulsans, me vocans, & urgens, cum ego deberem id facere? quis erat, ô Deus meus! nisi magnus hic amor, quem erga me geris? O amor, tutor meus! ô amor defensor meus! ô amor, qui me sustinuiisti! ô amor, qui convertis me! tu es Creator meus, protector meus, sanitas mea, medicus meus, pater meus, dominus meus, unicum remedium meum, & omne bonum meum: adjuva me, muta me, cura me: veni citò amor, quia te desidero: ingredi te citò, quia te cupio: recludere intus, quia januam tibi aperio: sana me, quia te rogo: posside me, quia tibi me mancipio: rege me, quia tibi me trado: libera me, quia tibi me jungo; ab hac hora in perpetuum dominare animæ meæ; quæ tibi servire cupit, te amat, te quærit, te cupit ac recipit, ô amor mi, ô mi bone JESU, & omne bonum meum!

Mater DEI ac Domina nostra! quæ hunc Dominum recepisti semper in anima tua, neque dimisisti eum, etiam cum à te abiret me quæsturus; recipe me quoque in tuum: da mihi angulum in domo tua, ut, quia tecum libentiùs habitat, me apud te inveniat.

O Curia cælestis, servi & incolæ domûs DEI! quoniam ipsi grati estis, egóque ad hoc sum creatus, ut sim vester socius, nolite esse sine me. Impetrate mihi, ut cessent tandem mei errores in hac infelici terra, & deceptiones habitaculorum hujus exilii; ut receptus ad vos ab illo semper possidear, egóque illum semper adorem præsentem.

Amen.

ÆRVMNA